

Čís. 14644.**K výkladu čl. I čís. 2 zákona 251/34 Sb. z. a n.****Přípustnost dovolání do rozhodnutí odvolacího soudu o počátečním dni povinnosti platiti výživné.**

(Rozh. ze dne 25. října 1935, Rv I 1671/35.)

Ve sporu o uznání nemanželského otcovství a placení výživného podal žalovaný, podlehnuvší v prvních dvou instancích, dovolání, avšak jen do výroku o výživném, jímž napadal jednak výši vyměřeného výživného, jednak popíral povinnost platiti výživné proto, že je nemajetný a nezaměstnaný, a že mu měla býti uložena vyživovací povinnost jen na dvě, nejvýše tři léta.

Nejvyšší soud odmítl dovolání, pokud směřovalo do výše výživného, jinak mu nevyhověl.

Důvody :

Žalovaný odporuje v dovolání rozsudku odvolacího soudu jen ve výroku o výživném. Jako dovolací důvod uplatňuje pouze nesprávné právní posouzení věci podle § 503 čís. 4 c. ř. s. jak v příčině povinnosti žalovaného k výživě dítěte a doby jejího trvání, tak i co do výše výživného. V prvním směru není dovolání důvodné. Neprávem se žalovaný dovolání ustanovení § 16 první dílčí novely k občanskému zákonu, neboť toto ustanovení týká se jen otázky, v jakém řízení jest určit výživné a kdy jest upustiti od určení, když nemanželský otec otcovství uzná. Nemajetnost a nezaměstnanost nezabavují nemanželského otce povinnosti k výživě dítěte, je-li schopen k práci a k výdělku a je v takovém případě na něm, aby si podle svých výdělečných schopností jakýmkoliv způsobem opatřil prostředky, by mohl dostáti své zákonné povinnosti k dítěti (§ 1 zákona ze dne 16. prosince 1930 čís. 4 sb. z. a n. z roku 1931 — srov. důvody rozhodnutí čís. 11854 sb. z. s.). Rozhodnutí čís. 8206 sb. n. s., jehož se žalovaný dovolává, se na souzený případ nehodí již proto, že v případě tam řešeném byla žaloba o výživné zamítnuta pro tentokráte jen proto, že nemanželský otec byl v trestní vazbě a že z důvodu toho nemohl po dobu uvěznění své výdělkové schopnosti užívat. Alimentační povinnost má nemanželský otec po dobu, až dítě bude s to, aby se živilo a nemá proto názor dovolatele, že měl býti zavázán k placení výživného na dobu dvou, nejvýše tří let, opory v zákoně. Pokud jde o výši výživného, bylo dovolání odmítnuto jako nepřípustné, neboť rozhodnutí soudu II. stolice, jímž byl rozsudek první stolice potvrzen, se stalo již za účinnosti zákona ze dne 11. prosince 1934 čís. 251 sb. z. a n. (čl. VI, VII uvedeného zákona) a v napadeném rozsudku nebylo odvolacím soudem dovolání prohlášeno za přípustné (§ 502 odstavec 3 c. ř. s. v doslovu čl. I čís. 2 zákona čís. 251/34 sb. z. a n.).